

poesia

perifèric

perifèric poesia

- 1 *La Mordassa*. Manel Garcia Grau
- 2 *Terra cansada*. Jordi Pàmias
- 3 *L'amarga puresa del do*. Rafael Català
- 4 *51 Tisanes*. Ana Hatherly
- 5 *Ciutats del vers*. Vicenç Llorca
- 6 *El cigne cec*. Josep Maria Sala-Valldaura
- 7 *La dansa de les hores*. Antoni Ferrer
- 8 *Al ras*. Lluís Calvo
- 9 *L'arc de la mirada*. Antoni Defez
- 10 *La plaça salvatge (1983)*. Tomas Tranströmer
- 11 *Llibre dels adéus*. Isabel Robles
- 12 *Jardí clos*. Joan-Bta. Campos Cruaïnes

Jardí clos

Jardí Clos ha estat guardonada amb el I premi de poesia Manel Garcia Grau, convocat per la Universitat Jaume I de Castelló amb la col·laboració de l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana, Perifèric Edicions, l'Associació Cultural la Nau i la Federació Escola Valenciana. Els membres del Jurat d'aquesta primera convocatòria del certamen van ser Lluís Meseguer Pallarés, Ramon Guillem Alapont i Vicenç Llorca i Berrocal, el quals va atorgar el primer premi Manel Garcia Grau a l'obra presentada per Joan Baptista Campos Cruaïnes sota el pseudònim Wang Wei Po, el 7 de juliol de 2008. El premi es convoca en memòria del poeta i professor castellanenc Manel Garcia Grau (1962-2006), el qual va promoure amb il·lusió, entre els seus amics i alumnes, la lectura i l'escriptura de poesia.

1a edició, desembre, 2008

Col·lecció dirigida per Ramon Guillem

© Dels poemes, 2008

Joan-Bta. Campos Cruaïnes

© D'aquesta edició, 2008

Perifèric Edicions

C. Sèquia de Montcada, 13

46470 Catarroja (València)

Tel. 609 426 131

Fax: 961 270 038

e-mail: periferic@periferic.es

www.periferic.es

Disseny col·lecció: El gos pigall, SL.

Maquetació: José María de Gracia

Impressió: Romanyà-Valls

ISBN: 978-84-92435-12-8

Dipòsit legal: B-48.835-2008

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda, emmagatzemada o transmesa, de cap manera ni per cap mitjà, sense l'autorització prèvia i escrita de l'editor, tret de les citacions en revistes, diaris o llibres si se n'esmenta la procedència.

Jardí clos

Joan-Bta. Campos Cruaães

J

poesia

*El qui espera sabia tornar
des del jardí clos
en el son dels arbres
per llargs camins d'oblit.*

SALVADOR ESPRIU

I

Inventari amb veus

Una tipuana.
Tres palmeres nanes, domesticades,
en un test de terrissa.
Un lledoner, l'olivera, el llorer,
un racó de menta i farigola,
la fragància fresca de la sàlvia.
Alguns geranis (tots vermells)
i un petit rodal de rosers.
El lladruc fidel del vell amic.
Enguany, els teuladins han fet niu
a l'emparrat.
I ara, més enllà de la tanca,
la cridòria dels vailets virola l'aire.
Una fina línia de so trenca el silenci
verd d'aquesta mínima frontera.

Les tórtres de maig s'han posat a abeurar
al safareig.
Quan aletegen, t'agenolles i veus un rostre
que es retalla en la superfície de l'aigua.
Et busques en la claror diàfana, però et desco-
[neixes.
T'han coronat de plomes dins de l'aigua.
Ai, si la mirada ens parlara dels seus dominis!

Tot passarà

*Quan crec que el jardí
que no veuran els mortals
sega l'atzar els seus capolls
i defuig aquesta abella
puc prescindir de l'estiu,
sense queixa.*

EMILY DICKINSON

De vegades, quan el malson m'aixeca del llit,
encenc el llum i em quede escoltant els sorolls
de la nit: el ric-rac cançoner dels grills,
el degoteig de l'aixeta, el respir cadenciós del
happy, un vague vestigi de vida en l'aire.

L'estiu ha sembrat de set els bancals d'Ítaca.
Una papallona s'entesta a collir el rou
que rovella les punxes seques dels rosers.
Des de l'ampit de la finestra, espere la pluja.
El temps també afua els seus dits.

Fulles de tardor

Les fulles velles de novembre cauen sense fri-
[sança,
i es recargolen en l'aire imitant els moviments
d'un dervix,
com si interpretaren una dansa imaginària,
que lentament i amorosida ens desvetlla la be-
[llesa
de la natura.

La tardor creix en l'obaga més fonda del jardí.
A l'ambient hi ha una dolçor com de regalíssia
que viatja més enllà del temps present
cap al cel obert de la infantesa.

En aquest isolat racó
s'enfosqueix la gespa
de l'ombrívol crepuscle,
com un fastigós queixit
sobre la tardor groga.
I l'ombra s'adorm.

Principi d'hivern

Se'n va la llum
i es fa el silenci.
Però, el pit-roig
sempre torna.

Ahir vaig somniar que era un floc de neu.
Lleuger, m'elevava entre les fulles.
La brisa suau del matí m'agombolava.
Finalment, em vaig arraulir a la soca del romerar.

Avui no sé si sóc un floc de neu
que somnia que sóc jo.

Unes taques verdes de fred
s'han empeltat el tronc del llimoner.
La terra és un fossar de fulles,
l'aixeta degoteja monòtona
i el cel ras que em sosté tremola.
Xiscla la merla, però ho fa
amb ales que s'allunyen cap al gris
tapat del migdia.
El seu cant ressona en la gespa
com les furgues quan s'amaguen en el fang.
Resseguisc el rastre sinistre de les rates,
i les sendes de nacre que les bavoses
han deixat sobre les branques somortes.
Vull dir que ací també hi ha dolor i por,
però les llàgrimes són transparents.
Per això ningú no les veu.

Mar del jardí

La llum a l'horitzó
té la transparència de l'aigua
i una olor fresca d'herba-sana
ho impregna tot.
Et bellugues i respires l'aire puríssim
del matí.
Una brisa manyaga et renta la cara.
També s'abriva el cos, oscat amb els senyals
del pes i dels anys.
Però no descansa l'angoixa.
El cos s'estremeix, sí.
El cos que busca la mà,
el caliu de la llum,
la pell amatent del dia,
i no l'hi troba.

I si aquest mur que em mira
només fóra un espill?
Sí, potser és l'espill que còpia
fit a fit i sense treva,
el delit de viure
i doldre per sempre més.

Talment els arbres i els matolls quan canvien
els colors dels seus vestits.

Talment els pètals de les roses grogues
quan voleien sense dolor per damunt
de les branques altes del gesmiler.

Així també se'n va el color de la vida.

I una altra vida retorna, renovellada.

I, en una raconada, la lluna creix
com una planta.

Nocturn amb llunes

Sent passar les estrelles dins
de la nit. Vénen d'un llarg viatge
i se'n van cap a una altre exili
desconegut,
creuant eixes rutes silents que s'estenen
pels indrets insondables de l'espai i del temps.

De vegades solquen les regions convexes
de la boira,
pertanyen a un món que no és el nostre
i el seu pas s'assembla a l'emoció que habita
al rerefons d'alguns somnis.

M'arriba el batec mil·lenari dels seus ulls,
com una música melancòlica que es dissol
entre els cercles obscurs del cel.

No sé quantes llunes em resten, però
amb elles, cada nit, també se me'n va el cor.

Prec, natura

Així ho manifeste:
et sent davant de mi i als peus que suats
em deixen transpirar-te.
I és així com vaig bastint un ordre nou,
potser fràgil,
fet de dubtes i albaides.
Però intente gaudir de cada instant que passa
i m'arrima a la teua humitat caliu,
la que sempre i suaument em relliga
i em transporta pels segles dels segles
Amen.

Només em resta el silenci de l'herba
que cada dia arruixe
amb la suor dels meus dits.

Potser la pluja esborrarà les petjades,
i el cos s'expandirà en el buit.
Potser ningú no se'n recordarà de mi.